

Количествата, безъ да обръщатъ внимание на знака; въ такъвъз случай тъзи величина на количествата са парича *абсолютна величина*. Тъй напр. 5 е абсолютна величина на $+5$ и -5 .

Ние знаемъ отъ изважданието, че колкото е по голѣмъ умалителя, при едно и сѫщо умаляемо, т. е. че колкото по-голѣмо число са вади отъ едно и сѫщо умаляемо, толкова и разликата ще бѫде по малка; тъй напр. ако вземемъ число 5 и почнемъ последователно да вадимъ отъ него числата: 2, 3, 4, то ще получимъ рѣдъ отъ разлики, именно: 3, 2, 1, отъ които всѣка последуваща ще бѫде по малка отъ прѣдущата си. Ако отъ 5 извадимъ 5, то ще получимъ 0; ако ли отъ 5 извадимъ 6, 7, 8 и т. н., то ще получимъ разлики еще по-малки отъ нула, именно $-1, -2, -3$ и т. н.; след. $-1 < 0; -2 < -1; -3 < -2$ и т. н. Огъ това можемъ да заключимъ че 1) *всяко отрицателно количество е по малко отъ нула*, след. еще по-малко отъ положително количество, и 2) *между нѣколко отрицателни количества онova ще бѫде най-голѣмо, на което абсолютната величина е най-малка*.

Тъй напр. $-\frac{1}{3} > -\frac{1}{2} > -1 > -8 > -12$ и т. н.

Да извадимъ 5 отъ 3, 10 отъ 7, въобще по-голѣмо число отъ по-малко, въ сѫщностъ не е възможно и разликите на $3 - 5, 7 - 10$ и т. н. условно са бѣлѣжатъ чрѣзъ $-2, -3 \dots$. Затова може да са зададе питание, защо е направено това условие и съ каква цѣль са введени въ алгебрата отрицателните количества? Цѣльта за ввеждането на отрицателните количества въ алгебрата е, че когато са рѣшава нѣкой алгебрически въпросъ, не са знае, кое отъ буквенните количества е по голѣмо, а кое по малко, и за това, ако не сѫ введени въ алгебрата отрицателните количества, то щѣхме да бѫдемъ винаги принудени, когато имаме да извършимъ изваждане въ нѣкоя формола, прѣварително да туряме нѣкое условие, да не би да са случи да вадимъ по-голѣмо число отъ по-малко. Ввеждането на отрицателните количества напротивъ ни давать възможность да рѣшаваме